

Isa saab omma piisokesse lapse läbbi häbbisse.

Ühhe isa sõbber tulli sõbra kahheksa aastase
poialest waatma, kes olli rouges maas. Sai
agga tulnud, siis ka isa astus tuppa. Tem-
ma olli wäljalt tulnud, ja kitis sõbrale, et
keik willi on sekord paks ja wägga kanna, ja
ei woi sedda parramat ollage. Laps kulis
peält, ja ütles siis isa wasto: Ja sedda
Jummalat ei peaks minna auustama; ei
peaks Temma armo mitte sureks kiitma?
Temma peaks hüüdma; ja minna ei
peaks mitte kuulma; ei peaks sedda
teed káima, mis Temma mind juh-
hatab? — Need sannad ligutasid isa süd-
dant kangeste, hakkas omma süddant mõtle-
ma, ja árkas ommast patto unnest. Agga
poeg kaswis tarkusses ning armus.

Kui mitto kord ei woiks kúil wannemad
ommast lastest oppida, kui nemmad ommad
lapsed warra jo õppetusse alla annaksid! Agga
kui mittokord ei õppi lapsed omma esimest
patto, parrago Jummal, omma wannemate
te káest! Oh, hádda neile, kelle läbbi lapses-
ke hukka saab!

~~~~~

Üks tallopoeg árkab.

Üks tallopoeg, kes jummalakartmata ello ju-
geste olli ellanud, hakkas omma pattude pâr-
rast kurwaks sama. Agga ep olnud sedda kau-
aks: Temma agga wõttis omma süddame tun-
nistusse wasto seista, ja ellas omma patto
ello, nenda kui enne. Agga kui ta ükskord
metsa sai lainud ja ühhe pu sai mahharai-
unud, siis tulli se Piiblisalm temma mele:
„Agga kirwes seisab ka jo pude jure kúlges;